

Szabó T. Anna

Az alap

Az alap az egyenlőség.
Enélkül semmi sincs.

Egyenlően hordjuk ki a gyereket.
Egyenlően szenvedünk a szülésben.
Egyenlően szoptatunk.
Egyenlően kelünk fel, ha lázas,
egyenlően vigasztalunk, ringatunk,
készítünk neki babaételt, teát,
rohanunk haza hozzá mindenhol,
egyenlően cipeljük a babakocsit a lépcsőn,
egyenlően visszük orvoshoz ősszel-télen,
egyenlően ücsörgünk órákat a csúszda mellett,
a várókban, a buszon, az állatkertben, a játszóházban,
a moziban, a tévé előtt rajzfilmet nézve,
egyenlően emeljük, hordozzuk, öleljük, énekelünk neki,
egyenlően üljük végig az óvodai szülőértekezleteket,
az iskolai szülőértekezleteket,
az ünnepségeket és a fogadóórát,
egyenlően fekszünk mellette a sötétben, amíg elalszik,
egyenlően készítünk reggelit, tízórait, vacsorát,
egyenlően visszük-hozzuk
táborba, iskolába, barátokhoz,
próbára, bulira, vizsgára, sportra, zenére, fejlesztésre,
egyenlően tárgyalunk a tanárokkal,
tartunk kapcsolatot a barátokkal,
beszélgetünk a többi szülővel,
egyenlően üljük végig a bulik végeláthatatlan utolsó perceit,
egyenlően tanulunk vele,
egyenlően izgulunk vele,
egyenlően figyelünk rá,
egyenlően vigasztaljuk, ha sír,
egyenlően hallgatjuk végig minden baját-bánatát,
egyenlően veszünk neki ruhát-cipőt, amit rögtön kinő,
egyenlően ugrunk, ha kér valamit,
egyenlően kelünk vele hajnalban,
egyenlően hánykolódunk miatta éjszaka,
egyenlően sütjük meg az iskolába a tortát,

az ünnepségekre a süteményt,
egyenlően készülünk fel minden születésnapra, vendégségre.

Az alap az egyenlőség.
Ez nyilvánvaló.

Egyenlőek vagyunk a mindennapokban,
egyenlően gondoskodunk házról, családról,
egyenlően fizetünk be, adunk postára, rendezünk ügyet,
egyenlően sikálunk, súrolunk, mosogatunk,
gondoskodunk fogpasztárról, vécépapírról,
egyenlően vásároljuk be az ételeket,
egyenlően cipeljük haza és rakjuk el,
egyenlően főzünk mindennap,
egyenlően rendezzük be a lakást,
egyenlően gondoskodunk fényekről, kényelemről,
egyenlően rendezzük el és rakjuk helyre újra és újra,
egyenlően takarítjuk ki,
egyenlően szedjük össze a megint és ismét
szétdobált ruhákat meg tárgyakat,
egyenlően viszünk ki komposztot, szemetet,
egyenlően pakolunk az útra,
egyenlően rendezkedünk be minden új helyen.

Az alap az egyenlőség.
Enélkül semmi sincs.

Egyenlően tartjuk rendben a kertet, a pincét, a kocsit,
a gyerekszoba minden szegletét,
egyenlően szerzünk be a mindennapi szükségletet,
egyenlően tartjuk számon mindennek a helyét,
minden intéznivalót, számlát, igazolást,
egyenlő részt vállalunk mosásból, teregetésből,
vasalásból, szelektálásból, elrakásból,
egyenlően takarítjuk a konyhát, a kamrát, a hűtőt,
egyenlően etetünk állatot,
főzünk kávé, teát, kakaót,
húzzunk tiszta ágyneműt,

törölünk port, sepregetünk hullt levelet, havat,
 cserélünk törölt, törölközőt, terítőt,
 pakoljuk el és hozzuk elő a ruhákat évszakonként
 és egyenlően készítjük elő naponta,
 egyenlően gondoskodunk uzsonnáról és csemegéről,
 vágunk haját, körmöt, vázában málló virágszárat,
 egyenlően gondozunk szobanövényt,
 egyenlően ültetünk tulipánt, hogy örüljön, aki látja,
 egyenlően szerzünk be ajándékot a rokonoknak,
 tartjuk számon az évfordulókat,
 egyenlően békítünk, vigasztalunk,

Turi Tímea

Zsoltár női hangra

Egy az Isten, egyet mondott, én mégis kettőt hallottam,
 három vallás lett belőle, ahogy a kettétört botnak öt vége.
 Ha valamire nem tudtam a választ, mindig könyvekhez
 fordultam.

De a könyvek nem mondtak semmit, csak más könyvek-
 hez küldtek.

Tudom, volt egy akkord, ami örömet okozott az Úrnak.
 De azt is, hogy neki már csak az akkordok okoznak örömet.
 Nincs az a magyar mondat, ami meglágyíthatná őt, hiszen
 olyan kevesen értenek magyarul. És Babel óta a nyelvek is

megváltoztak. Hogyan tudna lépést tartani az Isten
 a teremtéssel? Mikor nekem is a legtöbb munkám az,
 hogy magammal lépést tartsak. Kamaszként megvettem
 a középkorú nőket, akiknek mindig ugyanolyan volt a

frizurájuk. Ma már tudom, a változatlan: munka.
 Mit fogok tudni majd, amit még nem is sejtek?
 Meddig fogok emlékezni a jelenetre, hogy a tanári ajtájában
 állok,
 tízévesen, összepisilt nadrágban, segítséget kérve,

tudva, hogy életem legszörnyebb napja ez?
 Miféle napok jönnek még, miféle napsütések?

ápolunk beteget, készülünk temetésre,
 egyenlően dőlünk be holtfáradtan az ágyba.

Egyenlő terheket vállalunk,
 egyenlő munkaidőnk van,
 egyenlő pénzt keresünk,
 egyenlő munkát végzünk,
 egyenlő megbecsülést kapunk,
 egyenlő magasra jutunk,

mert egyenlőség nélkül semmi sincs.

Hány akkord fogja még lekörözni minden szavam?
 Ki tudja, kinyújtott karom mutatni vagy ölelni akar?

Pompeji

Mi történik addig, amíg felszáll, mint a köd, a fájdalom?
 Egy társaságot nem úgy lehet kiismerni, hogy ki kivel beszél,
 hanem hogy ki kivel nem állna szóba semmi szín alatt.
 A férfiakat mindig akkor tudtam megérteni, ha nőnek
 képzeltem őket,

és ekkor, elrejtett virág egy bársonyos kert mélyén,
 feltárult előttem titkos életük:
 sértettségeik, sok bánatuk, a kétely és a csupa seb önérzet,
 mint egy térkép, mint egy szabásmintaháló,
 a részvét villanófényében megmutatkozott.

Van a nőknek az a gyönyörű szokásuk, hogy túlélnek,
 hogy túlteszik maguk, hogy túl messzire
 sohase mennek. Hogy igazából nem is haragudnak,
 s e titkot megbocsátásként felfedik.

Mi történik addig, amíg felszívódik a sérelem?
 S én mikor lettem férfi? Oly kemény,
 hogy sebeim nem hegednek, s haragom borostyán.